

Sygn. akt V **GC 2324/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejski
Protokolant:	Stażysta Jowita Stafiej

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda (...) S.A. we W. kwotę 3059,51 zł (trzy tysiące pięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 października 2017 roku do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 259,07 zł (dwieście pięćdziesiąt dziewięć złotych siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. V GC 2324/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 kwietnia 2018 roku powód (...) S.A. we W. żądał zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 8.850,19 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu według nrom przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód twierdził m.in., że doszło do kolizji drogowej, której sprawca ubezpieczony był w zakresie OC w pozwanym Towarzystwie. Pozwane Towarzystwo przyjęło swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłaciło z tytułu odszkodowania kwotę 5.623,14 zł. Powód twierdził też, że w wyniku cesji nabył wierzytelność z powołanego wyżej zdarzenia na kwotę 8.542,69 zł oraz 307,50 zł z tytułu kosztów prywatnej opinii rzeczoznawcy działającego na zlecenie powoda. Powód twierdził ponadto, że pozwany zaniżył wartość odszkodowania o kwotę dochodzoną niniejszym pozwem.

W dniu 6 sierpnia 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw i zaskarżając wyżej wymieniony nakaz zapłaty w całości żądał oddalenia powództwa i zasądzenia na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany twierdził m.in., że kwestionuje żądanie pozwu co do wysokości uznając, że koszty naprawy pojazdu wypłacone dotychczas z tytułu naprawy w całości wyczerpywały roszczenia w tym zakresie. Pozwany twierdził też, że dokonał wyliczenia przedmiotowej szkody ustalając, że łączny koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego zamknął się kwotą 5.940,49 zł. Zdaniem pozwanego kwota wskazana przez powoda jako wartość szkody w wysokości 14.483,18 zł jest zawyżona. W ocenie pozwanego poszkodowany miał możliwość naprawy pojazdu za wypłaconą mu kwotę, w szczególności z uwagi na obowiązek minimalizacji szkody.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 1 października 2017 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki A. o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową w pozwanym Towarzystwie, które przyjęło swoją odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy szkody. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody bezpośrednio w pozwanym Towarzystwie. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznając swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę wypłacił z tytułu odszkodowania łącznie kwotę 5.940,49 zł. W wyniku umowy cesji powodowa spółka nabyła wierzycelność przysługującą zbywcy wobec strony pozwanej w związku z zaistniałą szkodą komunikacyjną. Pozwany został poinformowany o dokonanej cesji i nie zgłosił żadnych zastrzeżeń w tym względzie.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego uzasadniony i konieczny koszt naprawy uszkodzeń samochodu A. o numerze rejestracyjnym (...) powstały w wyniku zdarzenia z dnia 1 października 2017 roku wynosił 11.023,08 zł. W kalkulacji naprawy biegły zastosował potrącenia wartości uszkodzonego wcześniej zderzaka oraz przedniego lewego błotnika, a także przyjęto cenę reflektora firmy (...), który był zamontowany w samochodzie przed szkodą (vide karta 90 akt).

Poszkodowany B. B. (1) nie mógł naprawić skutecznie uszkodzonego pojazdu za kwotę otrzymaną od ubezpieczyciela sprawcy szkody tj. za kwotę 5.940,49 zł i musiał dopłacić do naprawy pojazdu, a ostateczny koszt naprawy zamknął się kwotą 9.000 zł (dowód: wezwanie do zapłaty k. 19-21, decyzja o przyznaniu odszkodowania k. 22-24, umowa cesji k. 25-26, powiadomienie dłużnika o cesji k. 28, umowa cesji k. 32, zawiadomieni o cesji k. 33, kalkulacja naprawy wykonana na zlecenie powoda k. 44-50, faktura za sporządzenie kalkulacji k. 51, akta szkody – płyta CD k. 67, opinia biegłego sądowego mgr inż. S. D. (1) k. 88-99, zeznania świadka B. B. (1) k. 104-104v).

Sąd zważył co następuje:

Przedstawiony wyżej stan faktyczny ustalony został na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań świadka B. B. (1) oraz opinii biegłego sądowego mgr inż. S. D. (1).

Sąd dał wiarę z dowodom z dokumentów w całości, gdyż nie budziły one wątpliwości co do swojej prawdziwości, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich skutecznie.

Sąd dał w całości wiarę dowodowi z zeznań świadka B. B. (1), gdyż były one logiczne i spójne oraz potwierdzały się z materiałem dowodowym, któremu przyznano walor prawdziwości w całości.

Sąd dał wiarę także opinii biegłego sądowego mgr inż. S. D. (1). Podkreślenia wymaga to, że mgr inż. S. D. jest długoletnim biegłym sądowym, który sporządził na potrzeby tutejszego wydziału bardzo dużą ilość opinii, a wszystkie opinie tego biegłego charakteryzują się fachowością, rzetelnością, a przede wszystkim bezstronnością. Taką była również opinia wydana w niniejszej sprawie. I choć opinia ta nie budziła wątpliwości Sądu, a strony nie zdołały wzruszyć jej w najmniejszym stopniu, to jednak miała ona jedynie charakter orientacyjny, gdyż ustalenia faktyczne dotyczące rzeczywistej wartości szkody poczynione zostały na podstawie dowodu z zeznań świadka B. B., który zeznał, że całkowity koszt naprawy zamknął się w kocie 9.000 zł.

Opinia biegłego sądowego została oparta zaś była na teoretycznych założeniach i wyliczeniu szkody w oparciu o system kalkulacyjny (...). Przyjęcie takiego założenia nie budzi wątpliwości w szczególności, że sami biegli potwierdzają słuszność tego założenia. Nie bez znaczenia jest tu pogląd zawarty także w orzecznictwie Sądu Okręgowego w Toruniu wyrażony choćby w wyroku tego Sądu w sprawie o sygn. akt VIGa 194/18.

Wobec powyższego Sąd przyjął, że faktyczny koszt naprawy uszkodzonego samochodu zamknął się kwotą 9.000 zł. Pozwany wypłacił z tytułu odszkodowania łącznie kwotę 5.940,49 zł co oznaczało, że kwota ta wobec zeznań świadka nie pozwalała na naprawę uszkodzonego pojazdu. W związku z powyższym kwotę tę należało powiększyć o kwotę 3.059,51 zł ($9.000 \text{ zł} - 5.940,49 \text{ zł} = 3.059,51 \text{ zł}$) i tę kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda na podstawie art. 822 k.c.

Poniesiony przez powoda koszt prywatnej ekspertyzy w kwocie 307,50 zł nie był żądaniem zasadnym, a to z powodu, że jak wynika z utrwalonego w tym względzie orzecznictwa Sądu Najwyższego koszt naprawy prywatnej ekspertyzy należy się poszkodowanemu, a powód jest jedynie nabywcą wierzytelności związanej z zaistniałą szkodą, a co za tym idzie nie posiada statusu osoby poszkodowanej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powództwo w pozostałym zakresie jako pozbawione uzasadnionych podstaw podlegało oddaleniu po myśli art. 822 k.c. w związku z art. 481 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 100 k.c. przyjmując, że powód wygrał niniejszy spór w 40%, a pozwany w 60%. Koszty powoda to 443 zł tytułem wpisu od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1800 zł wynagrodzenia pełnomocnika i 1.138,67 zł z tytułu kosztów opinii biegłego. Łączne koszty powoda to 3.398,67 zł. Na koszty pozwanego składały się: kwota 1.800 zł tytułem wynagrodzenia adwokata i 34 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa i pełnomocnictwa substytucyjnego. Łączne koszty pozwanego zamknęły się kwotą 1.834 zł. Dokonując stosunkowego rozliczenia kosztów otrzymano 40% z 3.398,67 zł = 1.100,40 zł, a z kwoty 1.834 zł = 1.359,47 zł. Różnica obu powyższych kwot to kwota 259,07 zł i tę kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda stosując wskazane wyżej reguły.